

Radek Kedroň

OPERACE

Rath

**POHLED DO ZÁKULISÍ
POLICEJNÍHO VYŠETŘOVÁNÍ**

VYŠEHRA D

Copyright © Radek Kedroň, 2015

ISBN 978-80-7429-600-0

PŘEDMLUVA

Na konci babího léta 2011 se stavební branží šířila zaručená zpráva, že soutěž na dvoustemilionovou rekonstrukci buštěhradského zámku má předem jistého vítěze – firmu Konstruktiva Branko. Tehdy, konkrétně 8. listopadu, jsem pořídil rozhovor s šéfem společnosti Pavlem Drážďanským. Bylo to interview naslepo. Novinářský vabank.

„Z jakého důvodu se o to zajímáte?“ ohradil se Drážďanský, když jsem se jej tenkrát zeptal, zda se o zakázku budou ucházet a zda plánují spolupráci s firmou Fisa. Ze zaskočených reakcí bylo patrné, že šuškaná může mít reálný základ. Odpovídal obezřetně. Kličkoval. Rozhovor jsem tehdy uložil do šuplíku a vytáhl jej až po zatčení Davida Ratha v květnu 2012.

Další tři roky jsem případ sledoval a scházel se se zdroji, snažil se mluvit se všemi aktéry příběhu.

S kolegy ze zpravodajského serveru Lidovky.cz, především s pracovitým a talentovaným reportérem Ondřejem Golisem, jsme zpovíдали úředníky středočeského hejtmanství, projektanty, stavaře i obchodníky se zdravotnickým materiálem. Vyžádal jsem si přes dvě desítky soudních rozhodnutí z jednotlivých fází případu, s pomocí zákona o svobodném přístupu k informacím jsem doloval dokumenty, které se vztahovaly nejen k samotnému případu, ale pomáhaly pochopit pavučinu vztahů, které v byrokratickém světě uštrikoval David Rath. Shromáždil jsem například přehledy Rathových služebních cest i další podezřelé kontrakty na středočeském hejtmanství, které unikly policejní pozornosti.

Měl jsem možnost prostudovat si přepisy odposlechů, výpovědi svědků a další důvěrné policejní protokoly. V soudní síni jsem sledoval videozáznamy ze zatýkání a poslouchal stěžejní pasáže odposlechnutých hovorů.

Detaily rozsahem ojedinělé kauzy jsem rozebíral s řadou státních zástupců a policejních důstojníků všech útvarů, které se kdy do případu zapojily. Vše probíhalo na bázi konzultací. Od žádného policejního funkcionáře či jiného státního zaměstnance nebyl text oficiálně autorizován či cenzurován.

Pokoušel jsem se co nejpřesněji popsat metody policejní práce. Část poznatků jsem po zralé úvaze přesto nezveřejnil. Ty nejdelikátnější technické finesy skrytého vyšetřování jsem záměrně nepoužil, abych neztížil rozkrývání dalších případů.

Nejkomplikovanější cesta vedla k dvěma ústředním vyšetřovatelům. Stejně jako svého času neprodyšně uzavřeli spis před nadřízenými, drželi si odstup i od novinářů. Jejich práci se mi podařilo zrekonstruovat – a věřím, že věrně – díky jejich spolupracovníkům a kolegům. O svých zážitcích a pocitech vyprávěli na řadě policejních sešlostí. Aby příběh nabyl na opravdovosti, snažil jsem se reprodukovat specifický slovník, který elitní detektivové mezi sebou používají.

Zatímco v pasážích věnovaných zákulisí policejního vyšetřování byla jistá míra literární licence nezbytná, v kapitolách vystavěných na odposleších obžalovaných aktérů jsou rozhovory naprosto autentické. Vždy jsem se snažil o maximální věrnost a respekt k faktům.

Doufám, že se mi podařilo sestavit nefiktivní, věrohodnou zprávu o jednom z nejlépe zmapovaných korupčních případů v novodobé české historii.

Že jsem šel správným směrem, jsem se přesvědčil už v první dny soudního líčení, kdy si obžalovaný manažer Jan Hájek stěžoval soudci, že „měl v jistou chvíli pocit, že věc vyšetřují novináři a nikoliv policisté“. Obzvláště mu pak v žaludku ležely „arogantní otázky redaktora Kedroně“.

Tato kniha díky tomu všemu obsahuje řadu nových, dosud nepublikovaných informací.

Radek Kedroň

motýlkové klíče od trezoru či bezpečnostní schránky. Na jednom bylo vyryto číslo 2900, na druhém 4426471887. Nic víc. Žádná značka, žádný název bankovního domu.

Vyšetřovací tým se stále nemohl dopočítat. Vedle slavných sedmi milionů korun v krabici měl Rath jen za monitorované zakázky inkasovat dalších 16 milionů korun. Oněch deset milionů v trezoru by mohla být část z nich, ale kde byl zbytek? Kde hledat zámky, do nichž by zapadly dva motýlkové klíče z Rathova domu?

Středa, 30. května 2012

Šebkovou s Ševcovicem trápili už čtrnáct dní noční můry. Každé ráno, když nasedli na Severu do služební octavie, aby se vydali ku Praze, podělili se o sny. Oba je pronásledovalo to samé. Jako by je doběhl stres a nejistota, kterou zažívali při přípravě zásahu. Zase procházeli dům v Rudné, prohlíželi místnost po místnosti, ale když se prokousali k trezoru pod podlahou, zírali jen do prázdné plechové krabice. Miliony byly fuč.

Rotující noční děsy jim z podvědomí vyvolávaly trauma, které nevědomky přehlíželi. Nenašli všechno. Jedno vlákno se přetrhlo. To byla zpráva ze snu. A ve snu – přísahali by, že oba tu samou noc – přehlížený detail našli. Vybavil se jim únorový odposlech, na němž Pancová mluvila s Kottem o uschování peněz: „Uděláme z toho ruličky. Já to zase dám do té igelitky...“ Oni ale při domovní prohlídce žádné ruličky nenašli. Nenašli ani igelitku. Bankovky, co objevili, byly v balíčcích a pouze v papírových sáčkích.

„Měli tam ještě jinou skrýš. Hůř dostupnou. Přendávali tam peníze jen jednou za čas,“ zamyslel se na hlas Ševcovic. Když jim Salačová vybudovala trezor pod podlahou v předsíni, proč by jim nemohla při rekonstrukci domu postavit i další, maskovanější skrýš? „Tady se nechám píchnout, jestli je to jinak,“ řekl a prstem jako jehlou namířil na krční tepnu. Až později se od sousedů doslechli, že při rekonstrukci byly slyšet z domu několik dní sbíječky a nákladní auta odvážela tolik suti, jako by si uvnitř budovali protiatomový kryt.

V Praze je toho dne čekaly fanfáry. Bez ohledu na drahé počty museli policejní pohlaváři uznat, že operace byla úspěšná. Šebkovou, Ševcovice a další dva detektivy, kteří ve vrcholné fázi pracovali na Rathově případu, si předvolal přímo tehdejší policejní prezident Petr Lessy. Každému z nich udělil odměnu 15 tisíc korun. Hrubého, samozřejmě. Prémii inkasoval i jejich nadřízený, ředitel protikorupčního útvaru Tomáš Martinec, jehož od případu drželi co nejdéle co nejdále. Na jeho předávacím dokumentu zahlédli vyšetřovatelé řádově jinou částku. Vyšší, samozřejmě.

Půlrok práce a permanentního stresu měl v policii cenu patnácti tisíc korun. A k tomu bonus v podobě nočních můr.

Červen 2012

Věděli, jak se vyráběly úplatky. Věděli, kdo operace řídil. Věděli, kdo byl převodovou pákou soukolí, kdo mozkovnou a kdo jen nosil vodu, přesněji víno. Našli miliony v utajených trezorech. Měli krabici plnou bankovek. Stále však chybělo pár detailů.

Kupříkladu ten, který by vyložil, jak se fixovalo při losování předem vybraných firem. Vyšetřovatelé se rozjeli do firmy Ve-zak Otakara Čmelinského. Bývalý policista si v roce 2010 pořídil počítač, který v následujících letech rozdělával zakázky za miliardy.

Mocná krabička nebyla ničím jiným než tuctovým notebookem se specifickým programem. Věrohodnost měla přístroji dodat plastová plomba, podle očitých svědků však šlo jen o plastový pásek z hobbymarketu. Jak přesně program fungoval, firma tajila. Za vše mluvila informace, že software do počítače dodala firma Centador, která ovšem v IT nikdy nepodnikala. Společnost zaměstnávala zdravotně postižené, kteří v chráněné dílně dělali drobné manuální práce.

Čmelinský a jeho počítač nejčastěji pracoval pro administrátorskou společnost Allowance, jedničku na trhu, která organizovala nejčastěji zakázky na kanalizace a vodovody podporované z evropských fondů. A hle – jak se později ukázalo – firma Allowance měla silné personální vazby na Centador.

O paranormálních schopnostech Čmelinského stroje se nesla v branži šeptanda, neboť si jej začali půjčovat i jiní administrátoři. Mezi nimi rovněž Lucia Novanská, která jej minimálně jednou zapojila do sledovaných Rathových zakázek. Konkrétně: losovací zařízení pomáhalo vybrat správného vítěze zakázky na rekonstrukci hostivického gymnázia, za niž inkasovalo středočeské trio 2,8 milionu korun. Správně, tím předem daným vítězem se stal obchodní partner Ivany Salačové – firma Pohl cz.

Policisté ovšem místo úderu na solar promáchli na prázdko. Když se k odbočce z hlavní linie kauzy dostali, počítač zmizel. Čmelinský je přivítal následující historkou. V únoru k němu vtrhli dva maskovaní muži a všemocný přístroj odnesli. Na odchodu prý ještě přidali výhrůžku: Jestli věc oznámí na policii, ohrozí životy vlastní rodiny. „Vzali si veškeré záznamy a bylo mi vyhrožováno, že mohou přejít mé děti, třeba cestou do školy,“ nadiktoval do protokolu Čmelinský.

I když Čmelinského výpověď působila věrohodně asi tak jako Rathovy proklamace o boji s korupcí, policisté se ocitli ve slepé uličce. Ztráta ostatně vyhovovala i samotnému Čmelinskému. Podílel-li se vědomě na manipulacích, zmizel klíčový důkaz, který by jej mohl zařadit na seznam obviněných. A ať se o ukližení losovacího počítače postaral kdokoli, nejspíš si moc dobře uvědomoval, že jeho elektronická data by mohla detektivy přivést na stopu dalších cinklých zakázek.

O pár měsíců později si vyšetřovatelé alespoň mohli udělat jasnější představu o tom, jak Čmelinského elektronické osudí fungovalo. Týmu z českobudějovické expozitury protikorupční policie se podařilo zabavit čtyři losovací počítače, jimiž firma Terciér manipulovala veřejné soutěže na jihu Čech.

I tyto přístroje na první pohled vypadaly solidně. Měly však zadní vrátka. Administrátoři zakázek před samotným losováním do počítače vložili datový soubor s názvem uconfig.ini, jenž umožnil vylosovat předem určené zájemce. Hosteska pak vždy před zájemci o zakázky předvedla test, kdy počítač opravdu firmy vybral náhodně. Poté ovšem zmáčkla tlačítko s nápisem „Vyčistit losování“, čímž přepnula přístroj do zmanipulovaného módu. To

už počítač vybral předem označené společnosti. Uconfig.ini měl i pojistku. Po skončení losování veškerá související data automaticky a nenávratně smazal.

O reset Čmelinského stroje se postarali dva maskovaní muži, i kvůli tomu zůstal v pozici pouhého svědka.

Úterý, 5. června 2012

Novinář vyrazil na katastrální úřad s jednoduchou úvahou: pokud budou vyšetřovatelé důslední jako dosud, jistě obstaví nemovitosti zatčené středočeské suity. Z usnesení o zajištění majetku se dozví více o případu, jehož kontury se snažila policie stále tajit.

„Pro jaké účely?“ prohlížel si novináře zkoumavě úředník, když mu nadiktoval nacionále Davida Ratha a Petra Kotta.

„Jsem novinář,“ odpověděl popravdě. Nebylo třeba blafovat, katastrální úřady musely podobné dokumenty vydat každému, kdo požádal. Málokdo z novinářské obce o snadném způsobu, jak se legálně dostat k oficiálním policejním listinám, věděl. A ti, co to věděli, byli buď líní, nebo příliš zaneprázdnění, aby si papíry vystáli ve frontě. Časem na prosakující místo přišli i policisté a na katastru ukládali jen krátká sdělení osekaná na kost.

„Tak to jsem tipoval správně. Na tajného nevypadáte,“ usmál se úředník.

„Ti také chodí k okénku?“ využil příležitosti redaktor, aby se něco nového dozvěděl.

„Taky. Hlavně chodí ve dvou. Jeden na čtení a druhý na psaní,“ zavtipkoval úředník. Novinář se ořepané anekdotě okázale zasmál a zkusil otázku, která jej zajímala ze všeho nejvíce.

„A už tu kvůli Rathovi byli?“ Úředník za skleněnou přepážkou se na novináře dlouze podíval a rty protáhl do širokého úsměvu. „Bude to za dvě stě korun,“ řekl místo odpovědi a podal mu požadované dokumenty. Novinář si z rozhovoru odnesl, že po stejných informacích jako on se pídili i tajní alias bisoni, byť si sám uvědomoval, že ten široký úsměv mohl znamenat v podstatě cokoliv.

Davida Ratha přivedli k řečnickému stupínku v Poslanecké sněmovně tři nakrátko ostříhaní policisté. Vězeň číslo 1 sice neměl pouta, ale jeho doprovod na parlamentní půdě vzbudil pohoršení. „Fuj! Hanba!“ pokřikovali poslanci z levé strany sálu.

„Ta demonstrace policejní síly je tady zcela evidentní. To se ještě nestalo, aby na půdě Poslanecké sněmovny seděli ozbrojení policisté. My se posouváme z parlamentní demokracie spíše k policejní demokracii,“ dotkl se Rath hned na začátku nejcitlivějšího místa.

Na tohle rétorické cvičení se důkladně připravil. Měl na to tři týdny a závisela na něm jeho další budoucnost. Kdyby se mu bývalo podařilo přesvědčit kolegy z poslaneckých lavic, že se stal obětí policejního spiknutí, měl by vyhráno. Imunita by jej uchránila před dalším stíháním a pak by už bylo jen otázkou času, kdy by podstatu případu zamlžil a překryl konspiračními teoriemi.

„Prý abych neuprchl,“ začal Rath rozebírat svůj převoz. „Můžete mně říct, kam bych já při své známosti mohl uprchnout? Za rohem by mě tady chytli. Kam bych prchal? Mám malé děti, jednaosmdesátiletého otce, kořeny a věci v České republice. To je přece absurdní. Tomu přece nikdo nemůže věřit. Kdyby mně dneska místo těch vrtulníků, motorek, ozbrojenců, zakuklenců, neprůstřelných vest, kdyby mně dali lístek na autobus z Litoměřic, tak sem stejně přijedu. Sám. A stát aspoň ušetří. Ušetří za dnešní transport možná statisíce. A proč bych sem nepřišel? Já jsem sem přijel vám říci, jak to ve skutečnosti je.“

Tehdejší ministr zahraničí Karel Schwarzenberg seděl vlevo za Rathovými zády. Věrný svému marketingovému sloganu *když se kecají blbosti, tak spím* začal neskrývaně klimbat. S Rathem to přímo nesouviselo, usínal bez ohledu na to, zda se zrovna schvalovaly stěžejní zákony, nebo se jen bezobsažně řečnilo.

Rathův projev zatím spadal do druhé kategorie. Řečník D. R. zvolil rafinovanou taktiku: rozhodl se vyvracet fámy, které nikdo nešířil. A přifukovat fakta, která v té době nezasvěcení neznali.

„Začali s tím někdy v prosinci a je zajímavé, že už v prosinci a v lednu měla policie určité závažné indicie o tom, že může docházet k nějaké trestné činnosti. A nic nedělala. Dál sledovala, poslouchala. Proč nic nedělala? Odpověď je jednoduchá, tehdy tam v tom nebyl David Rath. Tehdy nemohl být přichycen. Tak policie sledovala. Únor, březen, duben, květen. A v polovině května konečně do té pasti ten hlupák prostě vlezl. Past sklapla. Troubu měli tam, kde ho potřebovali,“ prohlásil uštěpačně.

Jak lest, kvůli níž se mu v rukou ocitla krabice se sedmi miliony korun, vyšetřovatelé vykonstruovali, nevysvětlil. Jen naznačoval cosi o masivním nasazení operativní techniky. Poslanci i diváci sledující televizní přenos museli nabýt dojmu, že exhejtman se nechtěně ocitl ve vile vyvolených, kterou policejní technici prošpikovali kamerami skrz naskrz.

„Nasazují se masivní odposlechy, nejenom telefonů a nějakých mailů, ale dávají se do kanceláří, dávají se do soukromých prostor, do ložnic, do obývacích, do pracoven, do kuchyní. Ale pozor! Sleduje se i pohyb osob. Takže s největší pravděpodobností jsem byl sledován půl roku i já jako poslanec – s kým se stýkám, kteří voliči ke mně chodí, co s nimi řeším,“ hrál na dvě strany. Jednak to byl vzkaz jeho kolegům, že jsou také nahanáni. V obou smyslech slova. A také si budoval předpolí pro ústavní stížnost, v níž hodlal operovat poslaneckou imunitou.

Metafora s rybníkem se mu zadřela pod jazyk jako tříska. Před pár hodinami ji použil při převozu, kdy mluvil tváří v tvář s policejní vyšetřovatelkou. Při projevu ji jen malinko modifikoval. Ne, malinko to nebylo. Obrátil ji naruby. Už nebyl sumcem, ale neškodnou rybkou, téměř rybím potěrem.

„Některá média se snaží masírovat veřejnost, že je to vlastně úžasná věc, úžasný průlom. Chytili jsme velkou rybu! Víte, mně to připomíná rybáře, který nahodí, chytí podměrečnou čudlu a kolegům rybářům v hospodě vypráví, že chytil dvoumetrového sumce. Jakápak já jsem velká ryba, opoziční politik?“ ptal se Rath s vážným výrazem. Najednou z něj byl jen řadový poslanec, hejtmanský řetěz jako by na krku nikdy neměl.

Blížilo se vyvrcholení jeho argumentační hry plné faulů. Posluchačům podsunul slaměného panáka, jehož vzápětí demonstrativně rozcupoval na kousky. „Pak se objevily takové věci, že u mě při domovní prohlídce našli samopal. Jasně tady říkám, že žádný samopal se u mě ani nikde jinde v mém okolí, v mých domech nebo spoluvlastněných domech neobjevil. Neberete-li hračky mého deseti a jedenáctiletého syna,“ hřímal.

Byla to pravda. Ale až na to, že nikdo nikdy nenapsal, že by samopal našli u Ratha. Hned první den po zátahu totiž fotoreportéři pořídili snímek odnášené zbraně u domu Pancové a Kotta v Rudné, přičemž o pár dní později znalci potvrdili, že byla plně funkční. Žádná dětská hračka.

„Pak se objevilo, jak u mě byla pod podlahou díra s desítkami milionů korun. Dámy a pánové, u mě doma, tam, kde bydlím, se neobjevily prakticky žádné peníze, nějaké drobné. Žádné peníze!“

Opět to byla krásná ukázka podsunutého argumentu. Třicet milionů se našlo rovněž v Rudné, což v té době už věděl každý průměrně informovaný divák. A těch deset milionů, co leželo v jeho trezoru? Rath na drobné a logické nesrovnalosti nehleděl a dál pokračoval v krasojždě. Jeho stíhání bylo podle něj politickou mstou, směřující k odstranění tvrdého kritika. A za vším prý stál tehdejší ministr vnitra Jan Kubice. Kdeže to už vyšetřovatelé slyšeli?

„Možná se ptáte, jaký by byl motiv ministra Kubiceho se pustit takhle do Ratha. Ty motivy jsou dva. Jednak osobní pomsta. Já jsem ministra Kubiceho kritizoval v době Kubiceho zprávy, kdy ještě nebyl ministrem, byl plukovníkem u ÚOOZ, za to, že tehdy policie zasáhla do politického vývoje v naší zemi. Ale pozor, já jsem ho kritizoval dál prakticky jako jediný opoziční politik,“ přesvědčoval poslance. Připomněl přitom, že Libor Gregor kdysi pracoval v Útvaru na odhalování organizovaného zločinu a rovnou jej označil za Kubiceho člověka.

Jeho proslov trval osmačtyřicet minut a vrcholil pasáží, v níž se snažil vysvětlit, že když v odposleších mluvil o hezkých, žluťoučkých penížkách, pouze parafrázoval chamtivce Gluma z Tolstojova Pána prstenů.

„To byla debata o něčem úplně jiném. Ale tohle už stačilo, aby noviny z toho udělaly titulky a napsaly ‚Jednoznačný důkaz, jak se radovali nad tím lupem‘. Prostě posuny někam úplně jinam, mimo jakoukoliv realitu,“ nabízel vlastní poněkud vodnatou verzi monitorovaných událostí. I poslanci museli uznat, že to byl jen zoufalý pokus vrátit pastu do tuby, a téměř jednohlasně zbavili Ratha imunity.

Novinář po skončení projevu poslal Gregorovi sms zprávu. Bylo mu známo, že Gregor odcházel z protimafiánského útvaru právě kvůli neshodám s Kubicem. Dokonce jeho jméno padlo i v Kubiceho zprávě a soukromý detektiv na pozdějšího ministra podal trestní oznámení. Zajímalo jej proto, jak bude na osočení v přímém přenosu reagovat. Čekal nasupenou spršku kleteb, ale po přečtení zprávy si uvědomil, že Gregora zase tolik nezná.

„Ono na ty žvásty Ratha nemá cenu ani reagovat. Dnes měl poslední možnost zachovat se jako chlap a ne jako poslanec,“ napsal Gregor nečekaně smířlivě a přidal jednu ze svých oblíbených hlášek. „Opět se mi potvrdilo, že se nemá cenu bavit s volem o sobotě, když jde v pátek na porážku.“

Středa, 13. června 2012

Vladislav Procházka přijel na podvečerní schůzku s novinářem v drahé košili s manžetovými knoflíčky a v červeném sportovním mercedesu AMG. Před zaprášeným bistrem na smíchovské výpadoce působil jako pěst na oko. Taková ta neskrývaně svalnatá kára, za jejímž volantem zpravidla sedí sebevědomý podnikatel v letech. Projektant Procházka, udržovaný padesátník s ostře řezanými rysy a výraznou, buldočí bradou, byl nepochybně jedním z nich. Ovšem za jiných okolností. Nad kávou se skláněl viditelně otřesený muž. Teplý den se schyloval k chladnému večeru, avšak jemu po krku stékal čůrek potu.

V lokále se neustále otáčel, mluvil překotně a za každou větou si vymíňoval, že jeho slova se nesmí objevit v novinách. Pořád

dokola breptal cosi o tom, že tady končí legrace. To už ovšem věděl každý. Rath a spol. kvůli téhle švandě skončili ve vazbě.

Zbytečná schůzka, pomyslel si novinář, ale nasadil vstřícný, konstruktivní tón. V té době o něm věděl všehovšudy jen to, že se podílel na projektu rekonstrukce buštěhradského zámku. Z různých stran mu k tomu přicházely zaručené zprávy, že teď je na řadě Procházka a že jej policie musí každou chvíli obvinít.

„To snad ne,“ ohradil se Procházka a začal vyprávět svůj příběh. „Tlačili na mě, abych rozpočet přestřelil. Já ale odmítl.“ Skutečný důvod, proč se uvolil k setkání s novinářem, měl teprve zaznít. Ve stejný den, kdy si policisté počíhali na Ratha, přistála Procházka v telefonu zpráva. Dost nezvyklá zpráva. Pozdě večer se mu na displeji objevil MMS obrázek maskovaného muže střílejícího ze samopalu. Neznámé číslo, žádný text, jen ten obrázek.

Už večer jej ten nečekaný digitální pozdrav vyvedl z míry, skutečně se vyděsil až druhý den, kdy hlavní zpravodajské relace všech televizí zaplnily informace o Rathově zatčení. Vsadil by červený mercedes stojící před bistroem, že spolu ty dvě události souvisely. Trvalo ovšem další tři dny, než se rozhodl jít na policii. Čím víc o neurčitěm vzkazu přemýšlel, tím si byl jistější, že mu kdosi dává najevo, aby mlčel. Na policii by Procházku s takovou věcí za normálních okolností vyhnali, ale stačilo říct heslo Rath a rázem se mu dostalo extra péče. Policisté vystopovali předplacené mobilní číslo, z něhož výhružný obrázek odešel. O týden dřív si jej pořídil mladičkový boxer, který se znal s Filipem Bušinou, s někdejší Rathovou pravou rukou a bývalým mistrem republiky v lámání nosů.

„Proč mi to ale vyprávíte, když to nemůžu napsat?“ zeptal se netrpělivě novinář. „Kdyby se mi něco stalo.“ Novinář tyhle situace nesnášel. Nerad plnil úlohu agenta se životním pojištěním.

Divoká historka z divokého kraje. Mohla být od začátku do konce smyšlená. Buď je dobrý herec, nebo se opravdu bojí, napadlo novináře při rozloučení. Měl tendenci rozklepanému projektantovi věřit. Ne bezmezně. Přece jen by čekal, že policie do příběhu zasáhne a minimálně mladého boxera skřípne. Na druhou stranu si uvědomoval, že kriminalisté by z jedné MMS zprávy

(Pozice 170:23)

Osoba č.3 : Ty máš pro mě nějaký ty věci?

Osoba č.2 : Ehm.

(Pozice 170:30) Zvuk kroků a patentu u příruční tašky.

Osoba č.3 : Díky. No jo, to musíme nějak tu bestii nakrmit. Co je tady to je další věc, v podstatě já furt musím hlídat, aby voni, tam je těch lidí kteří prostě najednou ted' cejtěj, tak jsou volby, že jo, ještě uhlídat aby Ti to neukradli druhou stranou.

Osoba č.2 : A ted' je sněmovna, jo?

Osoba č.3 : Co?

Osoba č.2 : Ted' je sněmovna?

Osoba č.3 : Hmm. Heleď, uvažoval jsi vo ty Roudnici?

Osoba č.2 : Prosim Tě, ééé.

Osoba č.3 : Chtěl by ses s tím chlapem sejít, případně? Kdyby von měl zájem?

Osoba č.2 : Myslíš se.....

.....

Po odchodu osoby č. 3

.....

(Pozice 286:45)

Osoba č.1 : No a co Vy jste si povídali? Sbalil prachy, jo?

Osoba č.2 : No já jsem mu to vůbec neřek vo těch penězích schválně.

Osoba č.1 : Jak neřek? Tys mu to nedal?

Osoba č.2 : Nö, dal jsem mu to, ale neřek jsem mu to, a čekal jsem jestli si vo to řekne.

Osoba č.1 : Ted' Ti nerozumím.

Osoba č.2 : No, já jsem mu to nedal. A von, čekal jsem jestli si vo to řekne. A von si vo to řek.

Osoba č.1 : Kecáš.

Osoba č.2 : No jistě. Já jsem mu to nedal jako to dělám normálně, když mu jako napíšu a tó. Že mu to tady samozřejmě když sem přijde, že mu to rovnou dám. Tak von tady tó, vošval se, furt, a po deseti minutách mi řek jestli to pro něj mám.

Osoba č.1 : Fakt, jo?

Osoba č.2 : No. Ona chce cha. Začal mně zase tady líčit jak je to strašný, a že musí platit a že ho všichni vokradli a takový, víš co. To je fakt dítě.

Osoba č.1 : Jééé dítě, ale vem si dítě a kam to dotáh, jo jako. To vono sice.

Osoba č.2 : No, právě proto. Já to nezpochybňuju, já Ti jenom říkám že to je fakt dítě.

Osoba č.1 : To já vim. Von je chytrý dítě.

(Pozice 287 :58) Dále se osoby baví o osobnostním profilu Osoby č.3, o tom jak je fascinován jak nacismem tak judaismem.Následně osoby diskutují o historii a vztazích mezi rasami.

Jedná se o pouhý výňatek z policejním orgánem
opatřených prostorových odposlechů
Zpracovala: pplk. Jana Šebková, rada

9. strana

pokračování protokolu o výsledku obviněného - Ing. Ivana SALAČOVÁ, nar. [REDAKCE]

Odpověď: Byla to provize za zprostředkování.

Ot. vysl.: Mohla byste konkretizovat ten jiný finanční účel, na který jste tuto hotovost použila?

Odpověď: Na toto nebudu odpovídat.

Ot. vysl.: Existuje nějaká další osoba, která by věděla o tom, že Vám pan Kovanda předal tuto provizi? Odpověď: Co se týká firmy POHL, to nevím, samozřejmě, kdo by o tom věděl. Co se týká FISY, tak ne.

Ot. vysl.: Je Vám známo, odkud pocházely ty finanční prostředky, které Vám přinesl pan Kovanda?

Odpověď: Nevím.

Ot. vysl.: Pokud jste sama uváděla, že jste nakonec celou výši provize vyzvedla z účtu firmy FISA na začátku roku 2012 a tyto peníze jste zúčtovala jako vklad do pokladny, můžete mi uvést, co se stalo s touto položkou v pokladně, následně, kdy byla zanesena jako vklad?

Odpověď: Je tam jako hotovost.

Ot. vysl.: Pořád je tam jako hotovost, tzn., pořád tam chybí?

Odpověď: No, možná jsem si jí dala jako svou výplatu. Nevím.

Ot. vysl.: Paní Salačová, proč provizi za stavební práce na rekonstrukci Gymnázia v Hostivicích, o které jste hovořila, jste předávala právě panu Kottovi? Proč zrovna jemu?

Mgr. Kubica – námitka – Tato otázka je návodná.

Vyjádření policejního orgánu:

Na otázce neshledávám nic návodného.

Odpověď: Já to ani nevím.

Ot. vysl.: Vy jste ve své výpovědi uvedla, že provize ve výši 3 mil. Kč byla později rozdělena na částku 2,8 mil. Kč a 200 tis. Kč. Kým byla rozdělena a kdy zhruba to bylo?

Odpověď: Kateřinou Pancovou.

Ot. vysl.: Tu provizi předával kdo a komu? Ty 3 mil. Kč.

Odpověď: Tu jsem předávala já.

Ot. vysl.: Jakou částku a komu?

Odpověď: 2,8 mil. Kč Petru Kottovi a 200 tis. Kč Lucii Novanské.

Ot. vysl.: Mohla byste rozvést okolnosti předání té částky 200 tis. Kč paní Novanské, kdy k tomu došlo, kdo u toho byl, jakým způsobem jste hotovost předala?

Odpověď: Přesné datum si nepamatuji, předpokládám, že to bylo někdy na začátku, nebo během ledna roku 2012. Provize ve výši 200 tis. Kč byla předána v sídle společnosti, nevím, jak se jmenuje, je to blízko obchodního domu Kotva. Provize byla předána hotově.

Ot. vysl.: V čem byla ta hotovost? Jak jste jí předala? Volně peníze nebo byly v něčem uloženy, dala jste je někomu do rukou nebo jste je někde nechala? Popište mi tyto okolnosti od Vašeho příchodu až po odchod. Přijela jste sama, autem, jak jste k budově přišla, atd.?

PROMLUVILA. Stavařka Ivana Salačová se rozhodla spolupracovat s policií a popsala, kdy a komu předávala úplatky. Archiv autora

sotva upletli obvinění z trestného činu. Zvlášť když by mladík mohl tvrdit, že se uklíkl a zprávu poslal omylem. Policie podle všeho musela počkat, zda se výhrůžky budou stupňovat.

„Uvidíme, možná ještě přijde čas, kdy o tom budu moci mluvit veřejně,“ mávl na novináře Procházka a nasedl do červeného žihadla.

Pátek, 22. června 2012

Stavařka Ivana Salačová nesla vazební stíhání těžce, sama to považovala za nejhorší dny svého života. „Na cele jsem měla od postele ke zdi osm stop, chodila jsem tam a zpátky. Nedalo se spát, z matrací byl vytrhaný molitan, protože si to tam lidi balí do cigaret. Vedle někdo něco kopal a já nespala hrůzou, že mě asi chce někdo zabít,“ vzpomínala později. Za vlastní peníze si dokonce pořídila do cely novou matraci. Nepomohlo to.

Svým právníkům dala pokyn: Vymyslete cokoliv, abych věznici opustila, a pokud možno se tam nemusela vrátit.

Jejich rada zněla: Začněte mluvit.

Trestní řád totiž umožňoval takzvaným spolupracujícím obviněným uložit významně nižší trest. V Itálii těm, kteří se rozhodnou spolupracovat s justicí, říkají pentito. V doslovném překladu to znamená kajcíník. Salačová o nabídce dlouho nepřemýšlela. Kajcínicí ale nebyla. Byla obchodnicí. Vidinu milionových zakázek plynule vyměnila za vidinu symbolického trestu. A státnímu zástupci Petru Jirátovi, který případ přebral od ústeckých žalobců, se takový obchod zamlouval. V přetopeném kotli se štítkem *Policejní ješitnost* to nicméně vícehlasně zahučelo. Dohoda, kterou státní zástupce plánoval, se detektivům ani trochu nezamlouvala. Měli na Salačovou nabitou. Vlastně nejvíc ze všech. Její dunivý hlas se jim skrz sluchátka propaloval až do mozku. Tam, kde ostatní spiklenci mluvili úsečně, ona ozřejmovala zbytek. Kriminalisté nechápali, proč by měla trestu uniknout, když její svědectví už měli – na odposleších.

Detektivové poslali pozvánku na zlomový výslech Ivany Salačové jen s jednodenním předstihem. Od prvního okamžiku bylo ve výslechové místnosti cítit napětí. Všichni obhájci protestovali. Neměli čas se dostatečně připravit, říkali. Jediný, kdo mlčel, byl advokát Salačové. Ten jediný z nich věděl, proč se tu sešli. „Chtěla bych se vyjádřit k tomu, co je mi kladeno za vinu. O rekonstrukci jsem se dozvěděla od Kateřiny Pancové, ta mi řekla, že v případě vítězství požaduje provizi ve výši tři miliony korun,“ začala před ztuhlými advokáty do protokolu diktovat Salačová. Jejich ohromení trvalo jen pár okamžiků. „Námítka,“ málem překřikovali jeden druhého. „Pro provizi si přijel Petr Kott a je pravda, že jsme tuto provizi označovali jako ‚králíky‘. K tomu chci uvést, že jsem králíky Kottovi a Pancové dodávala, protože můj manžel je chová ve velkém. Myslím tím samozřejmě zabité králíky,“ soukala ze sebe Salačová v nepříliš jasném sledu.

Když proud jejich slov ustal, začala klást otázky vyšetřovatelka Jana Šebková. „Vy jste uvedla, že o rekonstrukci gymnázia jste se dozvěděla od Kateřiny Pancové...“

„Vznáším námítku. Policejní orgán se má dotazovat, nikoliv konstatovat,“ skočil vyšetřovatelce do řeči advokát Michal Marini z kanceláře Tomáše Sokola.

„Nechte mě prosím dokončit větu. Odkud Pancovou znáte a jak dlouho? Měla nějakou vazbu na zadavatele této veřejné zakázky?“ dořekla Šebková.

„V otázce je obviněné naznačováno, jak na ni má odpovědět,“ vmísil se do výslechu opět Marini. „Jedná se o kapciózní otázku, neboť předpokládá skutečnost ze strany obviněné dosud nepotvrzenou,“ přidal se advokát Filip Svoboda a oblíbené slovíčko zopakoval ještě několikrát. „Kapciózní otázka, kapciózní otázka,“ bombardoval vyšetřovatelku při každém druhém dotazu.

Salačová popisovala suše celý korupční mechanismus. Bez zbytečně velkých slov. Jen jedno si hlídala. O úplatcích zásadně mluvila jako o provizích. „Že se za zprostředkování stavební zakázky dává provize, je běžný postup. To je, myslím si, na stavebním trhu běžná věc,“ podtrhla Salačová.

První výslech stavařky trval šest hodin a přepis jejího svědectví zabral šestadvacet stran. Do protokolu musela zapisovatelka zanést 49 námitek. Až se zdálo, že advokáti byli placeni od kusu. Co námitka, to odměna.

Rathovo oblíbené motto „Nenávidím zrádce, ale miluju zradu“, se začalo nepříjemně zhmotňovat. Rath stejně jako jiní mocipáni chtěl v pravou chvíli znát případné protivníky a intrikány. Ale stejně jako mnohem slavnější vládce i jeho zradil informátor s mizerným charakterem. Zradil jednou, zradí znova.

Ivana Salačová opustila vazební věznici jako první. Měsíc a půl po zatčení. Vyšetřovatelům předhodila další osobu. Její výpověď přivodila obvinění Václavu Kovandovi, manažerovi stavební firmy Pohl cz, která s ní spolupracovala na opravě hostivického gymnázia. V mezičase na seznamu stíhaných přibyla i jména Řeháka a Hájka. Ten první reprezentoval barvy Hospímedu, ten druhý B. Braun Medical vulgo Brigitte Bardotovou.

Oba dva si před jménem psali titul MUDr. Stejně jako Rath, Kott a Pancová. Případ by si tak už pomalu zasloužil novou, vlastní kolonku ve statistikách i odborné literatuře. Hned vedle kriminality bílých límečků by Rath a jeho MUDr.gang mohl reprezentovat kriminalitu bílých plášťů.

Srpen 2012

Libor Gregor po několika měsících vytočil číslo podplukovníka Pavla Ševcovice. Chtěl si ujasnit, co se vlastně stalo a kdo jej prohodil. Dovolal se mu do kanceláře. Ve sluchátku zaslechl vzdálený hlas Ševcovicovy kolegyně. Ptala se parťáka, kdo volá. Bez odpovědi. Gregor jen zaslechl šustění papíru. Vsadil by se, že Ševcovic napsal Gregorovo jméno na papír, aby jej nemusel v kanceláři vyslovovat. Vrtalo mu to hlavou. Buď v kanceláři s duem ŠŠ seděl ještě někdo další, nebo se báli odposlechů. Oni? Policisté, kteří dostali do vazební cely obávané poslance? Kdo by je odposlouchával? Inspekce? Biska? Nedávalo to příliš smysl, což ale současně neznamenal, že by to nebylo možné.

V policejní budově v Dlážděné ulici byla na jaře 2014 zavedena wi-fi síť. Málem ale z toho slavného dne sešlo, protože policejní bossové projekt odpískali se zdůvodněním, že by detektivové stejně jen koukali na porno. Teprve když o offline vyšetřování napsali novináři, o věc se začal zajímat ministr vnitra Milan Chovanec a za přítomnosti televizních kamer kriminalisty připojil. ► Úřednici Johanu Novotnou, která nikdy nevysvětlila, z čeho financovala svůj 12 milionový byt, se nepodařilo vyloučit ze středočeské ČSSD, a tak sociálním demokratům prohrála komunální volby v Čelákovících. ► Rathova někdejší mluvčí Berill Mascheková si na začátku roku 2014 vyslechla obvinění za předražené webové stránky pro mladé. Zadala je firmě Rathova advokáta Adama Černého. ► Ředitelka hejtmanova sekretariátu Barbora Haberová Snopková se stala ředitelkou úseku korporátní správy České pošty, která spadala pod sociálnědemokratického ministra Chovance. ► Po Rathovi ovládl středočeské hejtmanství na čas exstarosta Příbrami Josef Řihák. Na úřad si instaloval kriminalistu, který do té doby – bezvýsledně – vyšetřoval jeho podezřelé zakázky. ► Inspekce šetřila úniky odposlechů z tajné služby směřující k tvůrci politického projektu Věcí veřejné Vítu Bártovi. Hlavním podezřelým se stal Jan Petržílek, jenž byl za nepříliš transparentních okolností jmenován v březnu 2012 hlavním analytikem protikorupční policie. Sbíhala se u něj jména všech osob, které útvar prověřoval. ► Společnost Puro-klima si v tichosti připravila únikový plán: pořídila si firmy, na něž by v případě potřeby převedla svůj byznys. ► Michal Pohanka se v září 2012 stal šéfem prestižního Sexuologického ústavu 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a byl jím až do vynesení rozsudky nad Davidem Rathem. Nikdy nebyl obviněn. ► Ještě na jaře 2014 vyhodnocovala

inspekce odposlechy, na nichž policista a místostarosta Smečna Tomáš Burda pomáhal stavařce Salačové vymámit z podnikatele Kančeva peníze. Bez žádného výstupu. ► Zámky, do nichž by zapadly dva motýlkové klíče objevené v Rathově domě, policisté nikdy nevypátrali. ► Manželka Otakara Čmelinského, jenž půjčoval Rathovu spolku losovací zařízení, investovala do pozemků a domů v Praze a okolí přes 23 milionů korun. Bez hypotéky, jak ukazovaly dokumenty z katastru nemovitostí. ► Pokus o záchranu zavedeného stavebního podniku Konstruktiva Branko prostřednictvím firmy Tenton nevyšel. Firma zbankrotovala. ► Prezident firmy Metrostav Jiří Bělohla na konci roku 2014 v podnikových novinách zkritizoval policii za „kriminalizaci stavebního průmyslu“. Současně ale dodal: „Nic nás ale nemůže vést k porušování zákonů. Zlodějna a korupce jsou mi odporné.“ ► Koncem roku 2014 antimonopolní úřadu obvinil společnosti Hospimed a Puro-klima z kartelové dohody. Uložil jim za to pokutu 63 milionů korun. ► David Rath ve vazbě sepsal knihu Přisedněte si, kterou mu vydala manželka Jiřího Paroubka Petra. V majetkovém přiznání Rath uvedl, že jako autorský honorář inkasoval 700 tisíc korun. Nakladatelé svorně uvedli, že takový výdělek je z říše snů, nikoliv z českého knižního trhu. ► Sociální demokrat a blízký Rathův spolupracovník Richard Dolejš, jenž měl být podle odposlechů „zpenalizován za to, že nevyšel ten Mělník“, zůstal i po exhejtnanově pádu poslancem a na podzim 2013 svůj mandát u středočeských voličů obhájil. ► V létě 2015 vyšlo najevo, že česká policie používá hackerský program italské softwarové firmy, který umožňuje dálkový vstup do počítačů připojených k internetu. ► Šebková s Ševcovicem zůstali u protikorupční služby. Na stole měli další případ kriminality bílých plášťů. Vyšetřovali exředitelé elitní Nemocnice Na Homolce Vladimíra Dbalého. I on si podle všeho uloupil víc, než mu náleželo, i jeho případ názorně ilustroval, kam ze státního zdravotnictví odtékají stamiliony zbytečně. ► Státní zástupce Petr Jiráť den po prvoinstančním rozsudku v rozhovoru pro Lidové noviny vyjádřil přesvědčení, že Rath do vězení nena-stoupí a raději uteče: „Myslíte si, že k osobnosti doktora Ratha patří dobrovolný nástup do vězení?“

OBŽALOBA PŘEHLEDNĚ: LABYRINTEM DŮKAZŮ

1. Rekonstrukce Gymnázia Hostivice

Cena zakázky: 31 milionů korun

Obžaloba: Vítěz zakázky se hledal pomocí losování. Najatí administrátoři vybrali, řečí dokumentů vylosovali, pět předem vybraných firem. Nakonec zvítězila společnost Pohl cz, spolupracovat s ní měla firma Fisa Ivany Salačové. „Dne 10. 1. 2012 předala Salačová finanční hotovost v požadované výši 2 800 000 korun Petru Kottovi, který ji převezl do místa svého bydliště, kde si ji s obviněnou Pancovou rozdělili,“ stojí v obžalobě. Dvě stě tisíc korun pak Salačová – opět podle obžaloby – předala Lucii Novanské, která organizovala losování firem.

Důkazy: prostorové odposlechy, odposlechy telefonátů, sledování, e-mailová korespondence, dokumenty k tendru, svědectví Ivany Salačové

2. Rekonstrukce zámku Buštěhrad

Cena zakázky: 218 milionů korun

Obžaloba: Při přípravě oprav došlo podle spisu k rozkolu mezi hejtmanstvím a původní projektantskou firmou Aria, která cenu zakázky spočítala na 161 milionů korun. „Pavel Drážďanský, Tomáš Mladý po předchozí dohodě s Kateřinou Pancovou a Lucií Novanskou a s vědomím Kotta, Ratha a Salačové účelově navýšili rozpočet až na částku přibližně 218 000 000 korun,“ píše se v obžalobě.

Důkazy: prostorové odposlechy, odposlechy telefonátů, sledování, e-mailová korespondence, dokumenty k tendru, svědectví Ivany Salačové, zajištěné peníze

3. Stomatologický robot pro Oblastní nemocnici Kladno

Cena zakázky: 1,9 milionů korun

Obžaloba: „Petr Kott umožnil zástupci firmy B. Braun Medical, aby sám zpracoval technickou specifikaci požadovaného systému tak, aby vyhovovala možnostem společnosti.“

Důkazy: prostorové odposlechy, e-mailová korespondence, dokumenty k tendru

4. Vybavení Domova důchodců a vybavení Niederleho pavilonu v nemocnici Kladno

Cena zakázky: 25 milionů korun

Obžaloba: „Petr Kott s vědomím a souhlasem Pancové konkretizoval obviněnému Martinu Jirešovi z firmy Puro-klima výši požadovaného úplatku za zvýhodnění společnosti na částku ve výši nejméně 2 000 000 korun.“

Důkazy: prostorové odposlechy, odposlechy telefonátů, e-mailová korespondence, dokumenty k tendru, sledování

5. Modernizace křídla D3 monobloku v Oblastní nemocnici Příbram

Cena zakázky: 45,8 milionů korun

Obžaloba: „Martin Jireš za firmu Puro-klima předal osobně Petru Kottovi sjednanou finanční hotovost ve dvou splátkách, a to dne 19. 12. 2011 v Praze Zličíně ve výši 2 000 000 korun a dne 27. 12. 2001 v Praze na náměstí Republiky ve výši 2 000 000 korun.“

Důkazy: prostorové odposlechy, e-mailová korespondence Kotta s Pancovou, dokumenty k tendru

6. Zdravotnická technologie pro Oblastní nemocnici Kolín

Cena zakázky: 15 milionů korun

Obžaloba: „Jindřich Řehák z firmy Hospimed dle předchozí dohody předal za ovlivnění těchto zakázek Kottovi ve dvou postupných splátkách finanční hotovost ve výši nejméně 12 000 000 korun, kdy částečně tato finanční hotovost byla v eurech.“

Důkazy: prostorové odposlechy, odposlechy telefonátů, sledování

7. Technologie pro objekt S0 04 – Pavilon N v Oblastní nemocnici Kolín

Cena zakázky: 130 milionů korun

Obžaloba: společná s bodem 6

8. Zdravotnická technologie pro Pavilon B v Oblastní nemocnici Mladá Boleslav

Cena zakázky: 81,8 milionů korun

Obžaloba: „Jan Hájek ze společnosti B. Braun Medical předal Petru Kottovi finanční hotovost ve výši 6 200 000 korun jako slíbenou odměnu za ovlivnění a zadání veřejné zakázky.“

Důkazy: prostorové odposlechy, odposlechy telefonátů, sledování

- 22. 7. 2011** Oficiální zveřejnění zakázky na rekonstrukci zámku Buštěhrad.
- 2. 9. 2011** Oficiální oznámení o zakázce na modernizaci křídla D3 monobloku v Oblastní nemocnici Příbram
- 9. 9. 2011** Zveřejnění oznámení o zakázce na rekonstrukci Gymnázia Hostivice
- 11. 10. 2011** Jan Hájek, projektový manažer firmy B. Braun Medical, odeslal mailem Petru Kottovi technickou specifikaci stomatologického robota pro Oblastní nemocnici Kladno.
- 13. 10. 2011** Kott předal podřízeným technickou specifikaci, kterou obdržel od Hájka, a nechal podle ní vytvořit zadávací dokumentaci.
- 14. 10. 2011** Firma B. Braun Medical poslala Kottovi tři firmy, které má nemocnice kvůli robotovi oslovit.
- 26. 10. 2011** Hodnotící komise, v níž zasedal Kott i Kateřina Pancová, vybrala stomatologického robota, jehož nabídla firma B. Braun Medical.
- 16. 11. 2011** Petr Kott si telefonoval s Hájkem. Navrhoval, aby „rozjeli nějakou tu větší společenskou akci už nyní“. Podle obžaloby začali domlouvat zakázku na zdravotnické technologie pro Pavilon B v Oblastní nemocnici Mladá Boleslav.
- 24. 11. 2011** Firma Metrostav byla vyloučena z tendru na opravu zámku Buštěhrad – nedoručila prý požadované kvalifikace.
- 30. 11. 2011** Oficiální oznámení o zakázce na vybavení Domova důchodců a Niederleho pavilonu v nemocnici Kladno

- 1. 12. 2011** Šéf Konstruktivy Branko Pavel Drážďanský měl nervózní telefonát se zaměstnancem Metrostavu. Volající mu vyčítal, že nesplnil, co slíbil, a že informace o vyloučení si měl převzít osobně. „Místo toho přišel píčovskej dopis na centrálu,“ rozčiloval se. Zjevně měl na mysli vyloučení ze zakázky na rekonstrukci buštěhradského zámku.
- 5. 12. 2011** Pancová s Kottem si podle prostorových odposlechů v kanceláři nemocnice povídali o tom, že Martin Jireš z firmy Puro-klima přinese 19. prosince za „Dé trojku“.
- 7. 12. 2011** Stavačka Ivana Salačová si na schůzce s Pancovou v odposlouchávané kanceláři stěžovala, že je projektant Vladislav Procházka podrazil a odevzdal rozpočet na rekonstrukci buštěhradského zámku na pouhých 161 milionů korun.
Ve stejný den si Salačová opakovaně telefonovala s podnikatelem Vladimírem Kančevem, který měl podle obžaloby prát peníze na úplatky.
- 8. 12. 2011** Pancová informovala Kotta, že rozpočet na opravu zámku nakonec navýšil na potřebnou částku „Bártík z Energie“.
- 9. 12. 2011** Pancová s Kottem v kanceláři nahlas přemýšleli, jak zastrašit projektanta Procházku. Přemítali i nad tím, jak se uchránit před možným policejním vyšetřováním. „Tak nejmenší pravděpodobnost je, že tě dostanou do bání. Jedině že by ti číslí do hotovosti, ale to taky není jen tak,“ bavili se o možnostech policie.
- 19. 12. 2011** Pancová s Kottem se v kanceláři bavili o tom, že Jireš přinesl jen půlku – „dvojku“. Zbytek měl přinést 27. prosince. Mluvili podle spisu o modernizaci křídla D3 příbramské nemocnice.
Kott ještě téhož dne napsal Davidu Rathovi sms, v níž se ptal, zda se 27. prosince zastaví.

- 22. 12. 2011** Oficiální vyhlášení veřejné zakázky na zdravotnickou technologii pro Pavilon B Oblastní nemocnice Mladá Boleslav.
- 23. 12. 2011** Další z řady schůzek Pancové se Salačovou. Prostorové odposlechy zachytily, že úplatek má dosáhnout výše 15 milionů korun. Ženy spolu dále probíraly, že Pavel Drážďanský chce Salačovou ze společného podniku vyšoupnout. Proti tomu je Pancová – chce Salačovou jako „styčného důstojníka“.
- Po Salačové přišel k Pancové Drážďanský. Domluvili se na konečné ceně zakázky i provizi. Patnáct milionů. Stejnou sumu předtím řekla Pancová Salačové.
- 27. 12. 2011** Kott se potkal v kavárně obchodního domu Kotva s Jirešem z Puro-klimy. Společně odešli do garáží, kde si podle obžaloby Kott převzal úplatek.
- Kott poté ještě schůzkoval s Jindřichem Řehákem, šéfem firmy Hospimed, v nedaleké restauraci Ambiente na náměstí Republiky. Podle policie mu Řehák přivezl zálohu 4 miliony korun.
- Po páté hodině odpoledne přijel David Rath ke Kottovi do Rudné. V domě v tu dobu ještě nebyly nainstalovány skryté mikrofony, policisté si proto nebyli jistí, zda si Rath převzal nějaké peníze. V této zakázce exhejtman nefiguroval na seznamu obžalovaných.
- 6. 1. 2012** „Styčný důstojník“ Salačová popsala Pancové, jak vypere peníze na „provize“. V odposlouchávané kanceláři také jednali o „gymplu“ a výši úplatku. Mělo to být 2,8 milionu korun.
- Po schůzce si Pancová s Kottem uvědomili, že se jim nehodí termín předání. Kott proto vytočil Salačovou a zeptal se, zda by si pro „tu králičinu“ mohl přijet v jiný den.
- 10. 1. 2012** Kott krátce před devátou ráno přijel do sídla firmy Fisa, kterou vlastnila Salačová. Podle policistů si přebíral úplatek.

- 13. 1. 2012** Další ze série schůzek v kanceláři Kateřiny Pancové. Salačová jí nahlásila, že předala administrátorce Lucii Novanské peníze za „gympl“. Schůzku přerušil telefonát projektanta Bártika, který zval Pancovou na prohlídku Buštěhradu. Když zavěsila, postěžovala si Salačové, že je to diletant, když o takové věci mluví do telefonu.
- 16. 1. 2012** Salačová podle obžaloby přinesla do kanceláře Novanské v Revoluční 1 u náměstí Republiky úplatek.
- 6. 2. 2012** Pancová s Kottem probírali pod podhledem odposlechnů, že „nyní přiveze Řehák osmičku“.
- 10. 2. 2012** Kott se sešel s Řehákem v pizzerii v Obchodním domě Kotva. Sledovali je policisté v civilu. Po návratu domů Kott o schůzce vyprávěl Pancové. „Mezi tím tam seděli takový dva týpci. Já si myslím, že to byli policajti. A v kufru osmička.“
- 13. 2. 2012** Kott představil Pancové plán na příští den: „Vyšetřit prdel, voholit ptáka a spočítat 12 mega.“
- 16. 2. 2012** Rath večer přijel ke Kottovi, jenž mu dle vyšetřovatelů předal peníze v eurech. „Vánoce byly. To kolínský enko, je to v eurech,“ pronesl Kott.
- 24. 2. 2012** Uzavření tendru na vybavení mladoboleslavského Pavilonu B: vítězí B. Braun Medical s nabídkou v ceně 68 204 259 korun bez DPH.
- 29. 2. 2012** Rath navštívil dům Pancové a Kotta. Klíčový rozhovor se odehrál v prvním patře, kde policisté neměli odposlechy. Po jeho odchodu Salačová rozhovor převyprávěla Kottovi. „Dneska je euforickéj... Má vidinu čtyřiaadvaceti ze zámku... Má mít desítku z oček.“
- 1. 3. 2012** Oficiální oznámení o nejvýhodnější nabídce na rekonstrukci zámku Buštěhrad. Jak jinak, zakázku vyhrála Konstruktiva Branko.
- 14. 3. 2012** Další schůzka Pancové se Salačovou pod kontrolou odposlechnů: společně vymýšlely, jak bezpečně pře-

dat peníze. Salačová předložila plán Draždánského, který se chtěl sejít v hotelu Diplomat v pronajatém pokoji. Pancová to zamítla.

26. 3. 2012 Kott se setkal s Jirešem v kavárně v obchodním centru Metropole Zličín v sedm hodin večer. Kott s Jirešem společně odešli do auta, kde spolu pobyli pět minut. Po příjezdu domů Kott podle prostorových odposlechů hlásil Pancové, že přiváží „dvojku“.

2. 4. 2012 Schůzka Pancová – Rath. Pancová jej informovala o tom, že Salačová připravila vícepráce na gymnázium. Znamenalo by to dalších 600 tisíc korun jako „provize“. Rath ale nechal návrh přepracovat, překročil totiž 20 procent původní ceny.

2. 4. 2012 Rath si přijel pro peníze. Kott mu podle obžaloby předal třetinu ze dvou milionů se slovy: „To je za DéDé pavilon.“

25. 4. 2012 V 8 hodin dorazil do Kottovy kanceláře v kladenské nemocnici Hájek z B. Braun Medical. Podle policie přivezl 6,2 milionu korun. Kott po schůzce odešel do kanceláře Pancové a řekl jí, že Hájek to přinesl.

27. 4. 2012 V 7 hodin zazvonil Kott u Rathova domu v Hostivici, přivezl mu podle obžaloby polovinu úplatku, tedy 3,1 milionu korun. Později Kott líčil Pancové – opět podle prostorových odposlechů –, že Rath požadoval další milion.

3. 5. 2012 Po 20. hodině si Rath podle spisu přijel do domu Pancové a Kotta v Rudné u Prahy pro zmiňovaný milion.

9. 5. 2012 Draždánský u Pancové v kanceláři znovu upřesňoval způsob předání peněz. Řekl, že nechce dát vše najednou. Žádal pojistku pro případ, že by se v zakázce něco zaseklo.

Večer toho dne Pancovou v Rudném navštívil Rath. Den D stanovili na 14. května. „Ty to budeš muset nějak rozsáckovat,“ řekl Rath mimo jiné Pancové.

- 14. 5. 2012** Den D. Policisté od dopoledne fyzicky sledovali Ivanu Salačovou. Kott, Pancová i Drážďanský měli za zády sledku od rána.
V půl druhé odpoledne přijel Drážďanský do firmy Fisa, kde od Salačové přijal část peněz na „provizi“. Poté společně Salačová s Drážďanským dorazili do kanceláře Pancové. Oba dva nesli krabici od vína. V jedné bylo podle svědectví Salačové skutečně víno, druhá byla naplněna bankovkami.
Rath večer přijel ve služebním Superbu k Pancové domů. S sebou si vezl teleskopický obušek a pistoli. O pár desítek minut později byl přistižen, jak si z domu odnášel krabici se sedmi miliony korun. Takřka v tu samou chvíli zazněla dnes už legendární hláška: „URNA. Nic nadělej! Jsme v prdeli!“
- 16. 5. 2012** Soud vyhověl státnímu zástupci a uvalil na Davida Ratha vazbu, stal se tak historicky prvním českým poslancem vazebně stíhaným během výkonu mandátu. Rath rezignoval na funkci středočeského hejtmána, poslanecký mandát si však ponechal.
- 5. 6. 2012** David Rath přišel o imunitu – byl Poslaneckou sněmovnou vydán k trestnímu stíhání v kauze Buštěhrad. Pro bylo 183 poslanců, proti jen dva.
- 20. 8. 2012** Čtrnáct milionů korun, takovou kauci stanovil Davidu Rathovi Okresní soud Praha-východ pro propuštění z vazby. Krajský soud v Praze 11. září propuštění na kauci nepřipustil.
- 7. 9. 2012** Poslanci rozhodovali podruhé o Rathově poslanecké imunitě. Tentokrát policie žádala povolení ke stíhání za cinknuté nákupy zdravotnického vybavení pro středočeské nemocnice.
- 1. 3. 2013** Protikorupční policie ukončila vyšetřování, spis předala státnímu zástupci.
- 5. 4. 2013** Státní zástupce Petr Jiráč předal soudu osmaosmdesátistránkovou obžalobu Davida Ratha a spol. Ve stejný

den nechal do soudní budovy přivést spis. V tu dobu měl 103 svazků základního vyšetřovacího materiálu, dalších 10 beden od banánů zaplnily přílohy spisu.

- 7. 8. 2013** Den, kdy odstartoval u Krajského soudu v Praze veřejný soudní proces s Davidem Rathem a desítkou spoluobžalovaných.
- 27. 9. 2013** Pražský vrchní soud propustil Kateřinu Pancovou z vazby.
- 8. 10. 2013** Policie nově obvinila devět lidí (mimo jiné znovu Ratha) a osm firem (mimo jiné i největší českou stavební firmu Metrostav) z přijetí úplatku, podplácení, poškození finančních zájmů Evropské unie a sjednání výhody při zadání veřejné zakázky.
- 11. 11. 2013** Soud propustil Ratha z vazební věznice. Za mřížemi strávil rok a půl.
- 21. 11. 2013** Vězení opustil i poslední z vazebně stíhaných – Petr Kott.
- 11. 12. 2013** Ústavní soud konstatoval, že Rath byl ve vazbě neodůvodněně a zbytečně dlouho. Ministerstvo mu později přiznalo odškodné 19 421 korun.
- 3. 7. 2014** Obvodní soud pro Prahu 7 zamítl žádost Rathova otce Ratmíra o vrácení více než osmi milionů korun zabavených při domovní prohlídce v květnu 2012.
- 25. 8. 2014** Soud nemohl pokračovat v líčení, neboť si obžalovaný Petr Kott poranil achilovku.
- 2. 9. 2014** Kott se znovu omluvil pro nemoc.
- 23. 9. 2014** Soud nemohl pokračovat v líčení, neboť onemocněla obžalovaná Lucia Novanská.
- 21. 10. 2014** Soud nemohl pokračovat v líčení, neboť David Rath byl „nečekaně hospitalizován“.
- 29. 10. 2014** Soud nemohl pokračovat v líčení, neboť onemocněl advokát jednoho z obžalovaných zdravotnických manažerů.
- 17. 12. 2014** Rath neuspěl s ústavní stížností na údajnou podjatost soudce Roberta Pacovského.

- 3. 4. 2015** Onemocněla obhájkyň Lucie Novanské. Soud marně žádal, aby se nechala zastoupit jiným advokátem.
- 5. 2. 2015** Soudci Robertu Pacovskému došla trpělivost a kvůli neustálým omluvám právníků i obžalovaných vyloučil z kauzy dva případy k samostatnému projednání – Davida Ratha a Luciu Novanskou.
- 3. 3. 2015** Státní zástupce začal předčítat svou závěrečnou řeč, zabralo mu to dva dny – přes osm hodin čistého monologu.
- 7. 4. 2015** Padl první rozsudek v kauze. Prvoinstanční soud udělil manželům Kottovým trest 7,5 roku vězení, stavebním manažerům Pavlu Drážďánskému a Tomáši Mladému pět let. Obchodníky se zdravotnickým zařízením Jindřicha Řeháka a Martina Jireše poslal shodně na 5,5 roku za mříže. Ivana Salačová dostala pouze podmínku, rovněž Jan Hájek a Václav Kovanda.
- 21. 4. 2015** Soud se po dvouměsíční přestávce vrátil k projednávání případu Davida Ratha a Lucie Novanské.
- 27. 4. 2015** David Rath se nedostavil k soudu. Předchozího dne při jízdě na kole podle svých slov pocítil slabost a spadnul. Záchranáři jej odvezli do nemocnice s podezřením na otřes mozku.
- 12. 5. 2015** Znalecký posudek, který si nechal vypracovat soud, konstatoval, že Rath zvládne po úrazu na kole účast u hlavního líčení.
- 13. 5. 2015** Státní zástupce ve své závěrečné řeči navrhl Davidu Rathovi nejméně devítiletý trest vězení a propadnutí veškerého majetku.
- 18. 5. 2015** David Rath svým dosavadním advokátům vypověděl smlouvu a žádal, aby jej obhajoval Michal Pacovský, strýc soudce Pacovského. Jenže advokát Pacovský to odmítl, a proto soudní senát Rathovi přidělil obhájce ex offio.

- 29. 5. 2015** Nová Rathova obhájkyň Marcela Ondřejová žádala na nastudování spisu 90 dní, soud povolil jen polovinu.
- 13. 7. 2015** David Rath po tři dny přednášeli svou závěrečnou řeč.
- 23. 7. 2015** David Rath si 1165 dní od svého zatčení vyslechl rozsudek. Nepravomocný. Okamžitě se totiž odvolal.

OBSAH

Předmluva - - - 7

I. Na čekané - - - 9

II. Výlov - - - 139

III. Probírka - - - 161

IV. Soudní marathon - - - 187

Telegraficky - - - 248

Obžaloba přehledně: labyrintem důkazů - - - 250

Den za dnem - - - 253

Radek Kedroň
OPERACE
Rath

Typografie Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol s r. o.,
roku 2015 jako svou 1363. publikaci
Odpovědný redaktor Filip Outrata
Vydání první. AA 13,37. Stran 264
Vytiskla tiskárna Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena 268 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-600-0